

הלפגוט כותב כיצד הצליח להפגיש בין אם ובתה:

ממחנות אחרים מגיעים אנשים לברגן-בלזן. בין המחפשים ילדה בת חמש. היא מדברת רק אידיש ומחפשת את אמה. הרמן אינו יודע מה לעשות בה. היא מקבלת ממנו ממתקים, אך אינה מרפה ושואלת: "איפה אמא?" ימים רבים עוברים עליה בחיפוש אמה. יש הסבורים שראו את האישה באושוויץ. הילדה טוענת, וחוזרת וטוענת: "אמא חיה, אני יודעת!" ואמנם, באחד הימים מתברר שראו את אמה בשיירה למחנה לינגן. ללא היסוסים מזמין הרב אמבולנס של "הצלב האדום" ונוטל עמו את הילדה. בדרך היא מספרת לו שבאה ממחנה בוכנוולד.

"איך ידעת שאמך נמצאת בברגן-בלזן?" שואל הרב.

"ידעתי שאמא יכולה להיות רק כאן! הגעתי הנה בטרמפים. עשיתי כפי שעושים אחרים", משיבה הילדה.

בערב מגיע האמבולנס אל מחנה לינגן.

...הרב גולדפינגר מתבונן אל הילדה ותוהה: במחנה לינגן אין כלל ילדים.

"היש לך חדר בו נוכל לשוחח בארבע עיניים?" שואל הרמן.

"יש!"

הרב מספר לגולדפינגר את מקרה הילדה. לאחר מכן הוא נכנס אל חדר האוכל הגדול שבו כנוסים האנשים. רוב הנוכחים הם נשים.

"שבת שלום!" פונה אליהם הרמן.

"גוטן שאבעס!" משיבים לו.

מתחילה שיחה על המתרחש בברגן בלזן. אחר כך עוברים אל הנושא "ילדים".

"אנו מכינים עכשיו רשימות של הילדים מכל המחנות", פותח הרמן.

"איזו רשימה? שמא על ילדי אושוויץ? כלום יש עוד ילדים במחנה בוכנוולד?"

"מה שמך? ואת, מה שמך?" פונה הרב בזהירות אל הנשים, עד שהוא מגיע אל אם הילדה.

"היו לך ילדים?"

"היו."

"והיכן הם?"

"באושוויץ."

"נדמה לי שנתקלנו בילדה מבוכנוולד ששמה הוא כשמך", ממשיך הרמן בזהירות רבה.

"לא ייתכן!"

הרב הצעיר נאבק עם עצמו. היעמוד בו הכוח להפגיש את האם עם הבת הממתינה בחדר הסמוך? לבסוף הוא מתגבר על היסוסיו ומספר לאישה, שהביא ילדה בשם זה מבוכנוולד. האישה מתלווה אל הרב. פותחים את הדלת. הילדה נופלת על צוואר אמה. האם עטה עליה, מחבקת ומגפפת אותה בפראות.

"היא עלולה לחנוק אותה!" צועק גולדפינגר. בקושי רב עולה בידם של שלושה אנשים להפריד בין האם והבת.

"ילדתי!" זועקת האם. ולרב נדמה שקולות של מיליונים נצטרפו לקול הזה של האם האחת והיחידה.

"אמא!" "ילדתי!" – ובכיה בלתי פוסקת. הרמן מוחה דמעותיו וחושב: תודה לאל, הנה חלף הרגע שהטיל עליו פחד. ופתאום הוא

שומע את קולותיהן של נשים שנדחקו ובאו גם הן אל החדר:

"רבי, הבא גם לנו את ילדינו! אנא, רבי! הביאם! הביאם!"

(צבי עזריה – הרמן הלפגוט, **עדים אנחנו**, ע' 129-131)